

[Collet]

Så er der endvidere spørgsmålet om dette landbrugsspecifikke indeks, som man taler om. Ved almindelige indeksslån kunne man have forestillet sig, at man havde reguleret restgælden efter inflationen, så havde papirerne da været noget værd, og man havde kunnet få en ordentlig kurs for dem. Men der er vist ikke ret mange, der tror, at et landbrugsspecifikt indeks rettet efter landbrugets indtjening i dag, med de udsigter, der er inden for EF, overhovedet ville give nogen som helst stigning i restgælden, og som følge deraf ville man få en elendig kurs for dem. Så på mere end én måde er dette et stort illusionsnummer.

Problemet med indeksslån er også, at de blokerer for optagelse af nye lån. Hvem vil stå efter et lån i prioritetsrækkefølgen, hvor man ikke ved, hvor store hæftelser der står foran én? Nej, man må erkende, at disse jordbank- og indeksslån er u hensigtsmæssige også af pædagogiske og psykologiske årsager. Det er forkert, at man har låneformer, som er meget, meget lempelige i begyndelsen og uoverskuelige på længere sigt. De, vi kender i øjeblikket, er barske først, og så bliver de lempeligere til sidst.

Sammenfattende må jeg sige, at socialdemokratiets forslag om en jordbankordning ikke vil koste staten en rød øre, og landmanden, hvis han går ind i den, kommer til at pantsætte sin fremtid og sin fremtidige handlefrihed.

Jeg vil gerne knytte et par bemærkninger til de nye ting i socialdemokratiets beslutningsforslag, hvor man nævner, at man går ind for frivillig virksomhedsskat inden for landbruget. Der må vi med det samme slå fast, at det nok er en ordning, der er af meget beskeden interesse for landbruget i dag, således som indtjeningsforholdene er. Vi kan nok se i øjnene, at dette mere har karakter af sådan lidt moderne nytænkning, som måske har lidt PR-virkning, men ikke nogen praktisk betydning.

Noget, som ville være meget mere fornuftigt, ville selvfølgelig være, hvis man gik ind for en proportional skat på 50 pct. Så slap vi for alle disse komplicerede skattemæssige misfostre, som vi har været plaget af i så mange år.

Med hensyn til landbrugsministerens forslag om rentesaning må vi sige, at hovedsigtet nu må være, at landbruget ikke skal

være et permanent socialt tilfælde. Målet må være at gøre landbruget til et forretningsmæssigt frit og selvhjulpent erhverv, der kan klare sig uden støtte og tilskud. Dette mål kan vi ikke nå uden videre, for landbruget lider som bekendt af efterveerne af både overrente og overbeskatning, og deraf følger, som vi alle sammen ved, at dansk landbrug i dag er det mest forgældede i hele Europa. Det skyldes dels, at renten herhjemme har været på rekordniveau til skade især for det rentefølsomme landbrug, dels skattestramminger, der ikke har deres lige i noget andet europæisk land. Indkomstskatterne for erhvervslivets igangsættere inden for både landbrug og industri findes ikke højere i noget andet land, og produktionslivets indkomstaafhængige skatter – det vil f.eks. sige både jordskatter og formueskatter – overstiger også mangefold, hvad der findes i noget andet land.

De penge, som på denne måde er gået ud af danske landmænds kasser til overrente og overbeskatning, har deres europæiske konkurrenter beholdt til styrkelse af deres konkurrenceevne, så i udlandet har man kunnet styrke produktionen, og man har kunnet styrke beskæftigelsen. Der er sammenhæng i disse ting. Dansk landbrug står nu som nævnt som Europas mest forgældede, og derfor behøver det i dag rentesaning.

Det er sådan skattemæssigt, at når man kigger på landbruget, har det i en 20 års periode nogle gode tider og nogle dårlige tider. Hvis man ikke i de gode tider har mulighed for at lægge penge til side på grund af et for højt skattetryk, så har man ikke noget at stå imod med i de dårlige, og det er landbrugets situation blandt andet.

Men vi må sige, at regeringens rentesaneringsordning for landbruget er et første skridt på vejen mod et selvhjulpent erhverv. Vi må nok sige, at siden vi havde forslaget til første behandling i forrige samling, er det ikke blevet særlig meget bedre. De indkomstgrænser, som man nu har fået ind som betingelse for at kunne modtage rentesaning, leder tanken hen på diskussionen om den enlige mor med de 2 børn. Det er velkendt, at en enlig mor med 2 børn og med en indkomst på 110.000 kr. vil have omkring 60.000 kr. til familien og sig selv, ligesom man har på varig hjælp. Her, hvor vi har at gøre med en erhvervsvirksomhed med behov for nyin-